

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 3199/05
15.03.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vladimira Tamaša, predsednika veća, Ljubice Milutinović, Sofije Vagner-Ličenoski, Slađane Nakić-Momirović i Spomenke Zarić, članova veća, u parnici tužioca "AA", čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tužene BB, čiji je punomoćnik BA advokat, radi isplate, odlučujući o reviziji tužene izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž. 1094/05 od 22.09.2005. godine, u sednici veća održanoj dana 15.03.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužene izjavljena protiv presude Okružnog suda u Zrenjaninu Gž. 1094/05 od 22.09.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Kikindi P. 403/03 od 4.04.2005. godine usvojen je tužbeni zahtev i obavezana tužena da tužiocu plati 543.506,65 dinara sa zakonskom kamatom počev od 6.08.2001. godine do isplate kao i troškove parničnog postupka od 90.764,00 dinara sa zakonskom kamatom od 4.04.2005. godine do isplate u roku od 15 dana.

Presudom Okružnog suda u Zrenjaninu Gž. 1094/05 od 22.09.2005. godine odbijena je žalba tužene i potvrđena prvostepena presuda.

Protiv presude Okružnog suda u tužena je blagovremeno izjavila reviziju zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu člana 399. ZPP, pa je našao:

Revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nisu učinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka iz člana 398. ZPP.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju tužilac je zaključio kupoprodajni ugovor za vozilo marke "___" za cenu od 543.506,65 dinara sa rokom isporuke 6.08.2001. godine. Prodavac je bilo preduzeće čiji je osnivač i lice ovlašćeno za zastupanje tužene a tužilac kao kupac isplatio je cenu po predračunu na memorandumu preduzeća tužene "VV". Preduzeće tužene "VV" upisano je u registar Trgovinskog suda u Zrenjaninu __.2000. godine sa osnivačkim ulogom u visini od 5.000 USD i imalo je uplaćen osnivački ulog od 50% upisanog - u visini dinarske protivvrednosti 2.500 USD na dan uplate, tj. 318.010,00 dinara. Preduzeće tužene prestalo je da postoji po otvorenom i istog dana zaključenom postupku stečaja 26.09.2002. godine, zbog nelikvidnosti. U postupku stečaja tužena je izjavila da njeno preduzeće nema ni pokretne ni nepokretne imovine, pa tužilac nije ni prijavio potraživanje u stečajnom postupku. Sada pokojni suprug tužene GG, po ovlašćenju tužene a u ime preduzeća čiji je ona bila vlasnik zaključio je 19.02.2001. godine ugovor o prodaji automobila "___" sa uvoznikom "DD", a dalju prodaju vozila kupcima vršilo je preduzeće tužene uz uplate na račun tog preduzeća. To je bio slučaj i sa konkretnim ugovorom. Znači, tužilac je uplatio cenu vozila, vozilo nije dobio u posed, prodavac je odgovoran za neispunjenje ugovora, pa je u obavezi da vrati primljeni novac sa kamatom od dana padanja u docnju do isplate. U prilog ovome govori i činjenica da je tužiocu nuđen eksponat vozila iz prodajnog salona preduzeća tužene, koje vozilo je tužilac i bio preuzeo, ali je na zahtev supruga tužene vozilo vratio radi isporuke vozila željene boje, što nije usledilo.

Nižestepeni sudovi su pravilnom primenom materijalnog prava zaključili da u smislu člana 54. stav 1. tačka 3. Zakona o preduzećima tužena tužiocu duguje celokupni utuženi iznos, jer je sa imovinom preduzeća postupala kao da se radi o njenoj ličnoj imovini, jer je raspolagala sredstvima mimo namene za koja su primljena. Tužena kao direktor i osnivač preduzeća koje je kao nelikvidno prestalo da postoji usled stečaja, snosi odgovornost za štetu koju je tužilac pretrpeo, time što je cenu vozila uplatio a vozilo nije dobio. Tužena je pre stečaja znala za potraživanje tužioca i imala uvid u knjigovodstveno stanje pa se radi o nesavesnom postupanju tužene u ispunjenju preuzete obaveze zbog čega snosi odgovornost za neispunjenje obaveze. Primenom člana 210. stav 2. ZOO i 214. ZOO sudovi su odlučili o zahtevu tužbe dosuđujući zateznu kamatu od dana sticanja do isplate, jer se radi o nesavesnom sticaocu.

Revizijski navodi tužene bili su predmet pravilne ocene nižestepenih sudova, zbog čega ih ponovo ne treba ponavljati.

Pošto je pravilno primenjeno materijalno pravo i nisu učinjene bitne povrede odredaba parničnog postupka, Vrhovni sud je primenom člana 405. odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Vladimir Tamaš, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dc